

Arrest

nr. 100 373 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 6 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 november 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter standaard medisch getuigschriften over gedateerd op 26.06.2012 en 28.02.2012. De aanvraag werd echter ingediend op 06.11.2012, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4° lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien standaard medisch getuigschriften ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.11.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlage echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlage, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Diezelfde dag wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In de mate dat de verzoekende partij beroep aantekent tegen *“de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus”* zoals aangehaald op pagina 3 van haar verzoekschrift wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing het onontvankelijk verklaren van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omvat en niet de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kunnen de artikelen 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48 van de vreemdelingenwet niet op dienstige wijze als geschonden worden aangevoerd. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

3. Onderzoek beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Het middel tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus
a. Het middel

Schending van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen

van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Doordat verwerende partij in hoofde van verzoekende partij, eerste onderdeel, de vluchtelingenstatus weigert en tweede onderdeel, de subsidiaire beschermingsstatus niet toekent; Dat verwerende partij in haar bestreden beslissing eenvoudigweg opwerpt dat de ziekte van verzoekende partij niet beantwoordt aan een ziekte voorzien in art. 9ter §4;

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en zijn beslissing stoelt op een correcte feitenvinding; Dat de verwerende partij als zorgvuldig handelende overheid zich moet buigen over alle elementen van het dossier; Dat de overheid zijn beslissing slechts neemt na een behoorlijk afweging van alle ter zake dienende gegevens en belangen.

En terwijl op grond van het materieel motiveringsbeginsel elke administratieve rechtshandeling moet steunen op juiste feitelijke en rechtens aanvaardbare motieven, die in redelijkheid de bestreden beslissing kunnen schragen.

En terwijl het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat de overheid bij het nemen van een bestuurshandeling, redelijk oordeelt. Dat het redelijkheidsbeginsel een kennelijke wanverhouding tussen de bestreden beslissing en de feiten waarop zij is gebaseerd, sanctioneert.

b. Toelichting van het middel

Verzoekende partij verwijst in deze graag naar de medische attesten die zij heeft gevoegd bij haar verzoek tot machtiging tot verblijf luidens artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De verwerende partij toont niet aan, minstens motiveert niet waarom de ziekte van verzoekende partij niet beantwoordt aan art. 9ter §4. De bestreden beslissing kent geen motivering waaruit de onontvankelijkheid van de machtiging blijkt. Artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stelt nochtans dat individuele reglementaire beslissing moeten gemotiveerd zijn, quod non in casu.

Alleen al om deze reden moet het beroep ingewilligd worden en de bestreden beslissing vernietigd worden.

In de bestreden beslissing wordt er enkel met een standaardformule geantwoord, nl. "Artikel 9ter §3 - 40 van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2011 O houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Op basis van deze nietszeggende formulering kan de rechtsonderhorige ONMOGELIJK achterhalen op welke basis zijn vraag tot machtiging werd geweigerd.

Immers, de overheid mag zich niet aan de motiveringsplicht onttrekken door vage bewoordingen te gebruiken. De motivering moet concreet en precies zijn, toegespitst op de concrete situatie. Tijdens de parlementaire voorbereiding werd herhaaldelijk gewaarschuwd voor stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen. Te algemene formuleringen, die zonder meer voor talrijke gevallen kunnen gelden, zijn uit den boze. Een motivering "pro forma" volstaat dus niet. Bij een stereotiepe motivering blijkt immers niet dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken heeft uitgeoefend).

Een algemene formulering kan als een stijlformule worden ontmaskerd wanneer concrete gegevens, aangebracht door adviserende organen of door de partijen in de loop van de procedure of door bezwaarindieners in de loop van het openbaar onderzoek, de algemeen gestelde bewering weerleggen. Het middel is gegrond. “.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“(…) Overeenkomstig artikel 9ter §3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien het standaard getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden in §1, vierde lid, dat stelt [eigen onderlijning]:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

De voormelde bepaling geeft niet de minste ruimte tot appreciatie aan de gemachtigde voor zoveel als de datum van het toegevoegde standaard medisch getuigschrift wordt beoogd.

Wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang is de thans voorliggende vordering niet ontvankelijk."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §4 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag: de verzoekende partij heeft attesten neergelegd die ouder zijn dan drie maanden voorafgaandelijk aan het indienen van de aanvraag en die niet in rekening worden genomen. Voorts wordt erop gewezen (door verwijzing naar het medisch advies, bijgevoegd aan de bestreden beslissing) dat het attest, jonger dan voormelde drie maanden, met name van 4 oktober 2012, aandoeningen aantoont die geen onmiddellijke bedreiging inhouden voor het leven van betrokkenen en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij niet kritiek is zodat de ziekte niet kennelijk beantwoordt aan een ziekte voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing wordt artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld naast het gegeven dat het bevel bovendien een herhaald bevel zou zijn. De melding dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dat de in artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn, minstens niet aantoont deze termijn niet te hebben overschreden, volstaat als feitelijke grondslag. Ook de tweede is afdoend gemotiveerd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Bijgevolg volstaat de aandachtige lezing van de bestreden beslissingen, samen met het aan de eerste bestreden beslissing toegevoegd medisch advies, om te begrijpen waarop de bestreden beslissingen zijn gestoeld. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat voldoende concrete gegevens zijn vermeld en dat overigens de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegt.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat bij de beoordeling van de materiële motivering de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt een onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag medische attesten toevoegde, daterend van 26 juni 2012 en van 28 februari 2012. De verzoekende partij betwist niet dat haar aanvraag is ingediend op 6 november 2012, zijnde meer dan drie maanden dan het opstellen van de medische attesten. Haar aanvraag geeft te kennen dat deze dateert van 2 november 2012. Bijgevolg diende de verwerende partij artikel 9ter, §3, 3° samen gelezen met § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet toe te passen en de aanvraag onontvankelijk verklaren, te meer het attest, jonger dan drie maanden voor het indienen van de aanvraag, nl. van 4 oktober 2012, volgens de arts van de verwerende partij geen aandoeningen weergeeft waaruit blijkt dat er onmiddellijke bedreiging is voor het leven of waaruit een kritieke gezondheidstoestand blijkt. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat deze motieven worden betwist of weerlegd door de verzoekende partij. In voormeld attest valt te lezen dat er geen ernstige gevolgen bestaan bij stopzetting van de behandeling. Bijgevolg toont de verzoekende partij evenmin de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Door de ogen te sluiten voor wat te lezen valt in het

medisch advies, toegevoegd aan de bestreden beslissingen waarop de eerste bestreden beslissing deels steunt, toont de verzoekende partij niet de schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan. Voorts ontwikkelt de verzoekende partij geen andere grieven die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN